

”De som hjälpte oss blev dödade”

Namn: Palwasha.

Kom till Sverige: År 2006.

Från: Afghanistan.

Framtidsdröm: Att arbeta med mänskliga rättigheter.

Mitt namn är Palwasha och det här är min berättelse.

I Afghanistan var mina föräldrar lärare och aktiva inom politiken. När talibanerna kom till makten år 1996 tog de oss till ett läger någonstans mellan Kabul och Parwan. Kvinnorna och männen skiljdes åt och det dröjde sju år innan jag träffade min pappa igen.

Lägret var hemskt, men vi var ungefär 40 stycken som lyckades fly i mörkret på baksidan. Jag minns att vi sprang genom lera och vatten. Mamma drog oss och sa att vi skulle vara tysta. Jag vet att de som vaktade medan vi flydde blev dödade. Jag har ganska hemska minnen från min barndom. De ljusa minnena försvinner snabbare.

Vi kom till ett hus där vi fick sova över. Familjen var inte ens tadjiker som vi, utan tillhörde folkslaget pashtuner. Ändå skickade de med oss bröd, ägg och torkad frukt. Vi gick i två veckor över bergen och sov max fyra timmar per natt. Jag var kanske 6 år då.

Vi kom fram till staden Jalalabad och där fick vi jobba hos en familj med två fruar. Den äldre frun var arg och slog mig. Jag fick sopa och diska, medan mamma lagade mat, tvättade, strök kläder och tog hand om de små barnen. Jag fick också gå och hämta vatten några gånger varje dag. Ibland var det kö i flera timmar vid brunnen. Sedan måste vattnet kokas innan vi kunde dricka det.

Man vänjer sig vid allt. Det onormala blir normalt. Jag har aldrig varit barn, eftersom jag hade så mycket ansvar. Men vi klagade aldrig, vi visste inget annat. Eftersom mamma var lärare gav hon även privatlektioner till andra barn. Ofta lekte jag att jag också var lärare och ibland kom de andra barnen till mig och ville ha hjälp med läxorna. Vi hade bara en skrivbok, så vi fick sudda när den blev full.

Jag var smal och tunn som barn, minns jag. Vi odlade egen mat, till exempel röda bönor. Kött åt vi sällan, det var för dyrt att köpa. Jag minns också att det var svårt att gå i burka. Vi ramlade hela tiden.

Pappa var alltså fånge hos talibanerna. Han fick jobba hos dem i köket. Men då visste vi inte ens om han levde eller inte. Jag aldrig gav upp, jag hoppades att han skulle komma en dag. I början grät jag och mina syskon jättemycket, men med tiden blev vi vana vid att han var borta. När den amerikanska armén attackerade lägret kunde pappa till slut fly. Sedan lyckades han hitta min bror som hade fått jobb som bagare.

Min mamma och min syster var de som först flydde till Sverige. De åkte via Iran, Turkiet och Grekland. Från Sverige kunde de ringa till en annan familj i Jalalabad som hade telefon. Vi fick gå dit och prata med mamma ibland. Vi grät alltid eftersom vi saknade henne så mycket. I början var vi också arga för att de lämnat oss. Men pengarna hade bara räckt till dem.

Jag var 16 år när jag kunde resa efter till Sverige. Min bror, som var ett år äldre, blev kvar. Det var svårt. Vi hade alltid varit bästa vänner och han har alltid tröstat mig när jag varit ledsen. "Men du måste åka, annars gifter de bort dig med en taliban", sa han. Jag minns väldigt tydligt att jag grät hela vägen till Sverige, jag tänkte på honom hela tiden.

När jag väl träffade min mamma och syster blev jag väldigt glad. Det kändes som en dröm. Det första jag tänkte på var att Sverige var så vackert och så rent.

Jag är 22 år nu och läser ekonomi, men jag vill jobba med mänskliga rättigheter i framtiden. Häromdagen kom min bror också till Sverige. Nu är vi alla återförenade. Men allt är inte så lätt för det. Pappa vill inte tala om det han var med om i talibanernas läger, han säger att vi inte kommer att kunna hantera det han skulle berätta. Men jag vet att han har mycket skador i kroppen.

Tidigare var jag pappas favorittjej, men nu är han kall. Hans tänkande stör mig, det är nästan lite talibanaktigt. Jag kan till exempel inte berätta att jag har en pojkvän, eftersom han tillhör folkslaget hazarer, och min pappa inte gillar hazarer.